

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-196)

May (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	22
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 16)

ஸ்ரீ:-

18-2. ஏகோ நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:

19. ஸதா ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய வீர்ய சக்த்யோஜஸாம் நிதி:

அநாதிர் அபரிச்சேத்யோ தேசகால ஸ்வரூபத:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி கூறத் தொடங்குகிறாள் - நாராயணன் ஒருவனே தேவர்களுக்கும் தேவன், பரமாத்மா, எப்போதும் உள்ளவன் ஆவான். அவன் ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி, தேஜஸ் ஆகிய ஆறு குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளான். எப்போதும் இருக்கும் அவன் காலம், இடம், ரூபம் ஆகியவற்றைக் கடந்தவன் ஆவான்.

20. தஸ்யாஹம் பரமா தேவீ ஷாட்குண்ய மஹிமோஜ்ஜ்வலா

ஸர்வகார்யகரீ சக்திரஹந்தா நாம சாச்வதீ

பொருள் - நான் அவனுடைய சக்தியாகவும், அவனுடைய "நான்" என்பதாகவும், அவனுடைய ஆறு குணங்களை ப்ரகாசிக்கச் செய்பவளாகவும், அனைத்து செயல்களையும் செய்யும் சக்தியாகவும், எப்போதும் அவனுடன் இருப்பவளாகவும் உள்ளேன்.

21. ஸம்விதேகா ஸ்வரூபம் மே ஸ்வச்சஸ்வசந்த நிர்பரா

ஸித்தயோ விச்வ ஜீவாநாமாயதந்தே அகிலா மயி

பொருள் – என்னுடைய ஸ்வரூபம் என்பது தூய்மையானதாகவும், சித் மயமாகவும் உள்ளது. ஜீவாத்மாக்களில் உள்ள யோகிகள் அனைவரும் என்னில் உள்ளனர்.

22. ஆத்மபித்தௌ ஜகத் ஸர்வம் ஸ்வேச்சய உந்மீலயாம் யஹம்

மயி லோகா: ஸ்புரந்த்யேத ஜலே சகுநயோ யதா

பொருள் – என்னுடைய தடையில்லாத விருப்பம் காரணமாக, அனைத்து உலகங்களையும் என்னை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கும்படியாகச் செய்கிறேன். பறவைகள் நீரைத் தேடிச் செல்வது போன்று, அனைத்து உலகங்களும் என்னில் நிலைநிற்கின்றன.

23. ஸ்வாச்சந்த்யாதவரோஹாமி பஞ்சக்ருத்ய விதாயிநீ

ஸாஹம் யதவரோஹாமி ஸா ஹி சிச்சக்திருச்யதே

பொருள் – என்னுடைய இச்சை காரணமாக நான் ஐந்துவிதமான செயல்களை ஆற்றும் பொருட்டு எல்லையுடன் கூடிய வடிவங்களை எடுக்கிறேன். இப்படியாக நான் என்னைத் தாழவிட்டுக் கொள்ளாதலே எனது சித் சக்தியாகும்.

24. ஸங்கோசோ மாமக: ஸோயம் ஸ்வச்சஸ்வச்சந்த சித்தந:

அஸ்மிந்நபி ஜகத்பாதி தர்பணோதரசைலவத்

பொருள் – இப்படியாக ஓர் எல்லையுடனும் சுருக்கத்துடனும் உள்ளபோதிலும், எனது இத்தகைய ரூபங்கள் தூய்மையாகவும், சுதந்திரமாகவும் உள்ளதாகும். ஒரு பெரிய மலையானது ஒரு சிறிய கண்ணாடிக்குள் புலப்படுவது போன்று, இந்த உலகம் முழுவதும் என்னுடைய இந்த சிறிய ரூபங்களில் கூடப் புலப்படுகின்றன.

25. வஜ்ரரத்ன வதேவைஷ ஸ்வச்ச: ஸ்புரதி ஸர்வதா

சைதந்யமஸ்ய தர்மோ ய: ப்ரபா பாநோரிவாமலா

பொருள் - என்னுடைய இந்த ரூபங்கள் தெளிவாகவும், வைரக்கல் போன்று ஒளிர்ந்தபடியும் உள்ளன. ப்ரகாசம் என்பது எவ்விதம் சூரியனின் இயல்பாக உள்ளதோ அது போன்று, இந்த ரூபங்களின் இயல்பாக சைதன்யம் உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 196)

1-2-11 குஹாம் ப்ரவிஷ்டை ஆத்மாநௌ ஹி தத் தர்சநாத்

பொருள் - இதயம் என்ற குகைக்குள் நுழைந்திருப்பவர்கள் இருவரும் பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவுமே ஆவார்கள்; இவர்களுக்கு அவ்விதம் நுழைந்தது காணப்படுவதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - இதயம் என்ற குகைக்குள் புகுந்து பலனைப் பருகுபவர்கள் ப்ராணனும் ஜீவாத்மாவுமோ அல்லது புத்தியும் ஜீவாத்மாவுமோ அல்லர். மாறாக அவர்கள் ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஆவர். ஏன்? தத்தர்சநாத் - இப்படியே காணப்படுவதால் ஆகும். இந்தப் ப்ரகரணத்தில் ஜீவாத்மா பரமாத்மா ஆகிய இருவருக்கே இதயம் என்ற குகைக்குள் புகுதல் என்பது படிக்கப்பட்டுள்ளது. பரமாத்மாவைக் குறித்து கடவல்லீ (2-12) - தம் துத்தர்சம் கூடமநுப்ரவிஷ்டம் குஹாஹிதம் கஹ்வரேஷ்டம் புராணம் அத்யாத்ம யோகாதிகமேந தேவம் மத்வா தீரோ ஹர்ஷசோசௌ ஜஹாதி - காண்பதற்கு அரியவனும், நம்முடைய கர்மம் காரணமாக நமக்கு மறைவாக உள்ளவனும், எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும், இதயம் என்ற குகையில் உள்ளவனும், அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும், புராணமானவனும், தேவாதிதேவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை அறியும் ஒருவன் தனது இன்பதுன்பங்களை விடுகிறான் - என்று கூறியது. ஜீவாத்மாவைக் குறித்து கடவல்லீ (4-7) - யா ப்ராணேந ஸம்பவதி அதிதிர் தேவதாமயீ குஹாம் ப்ரவிஷ்ய திஷ்டந்தீ யா பூதேபிர் வ்யஜாயத - கர்மபலத்தை உண்பதால் அதிதி என்று கூறப்படும் எந்த ஒரு ஜீவாத்மா ப்ராணனுடன் வாழ்கின்றானோ, இதயம் என்று குகையில் நுழைந்துள்ளானோ, "தேவர்கள்" எனப்படும் இந்த்ரியங்கள் மூலம் ஏற்படும் இன்பங்களைப்

பெறுகிறானோ, பஞ்சபூதங்களுடன் பிறக்கிறானோ – என்று கூறியது காண்க. ஜீவாத்மா கர்மங்களுடைய பலனை உண்பதால் அதிதி எனப்படுகிறான். ப்ராணனுடன் கூடி உள்ளதால் “ப்ராணேந ஸம்பவதி” என்றும், தனது இன்பங்கள் என்பது புலன்களால் அடையப்படுவதால் “தேவதாமயீ” என்றும், தாமரை போன்ற இதயத்தில் உள்ளதால் “ப்ரவிச்ய திஷ்டந்தீ” என்றும் கூறப்பட்டது. பஞ்சபூதங்களின் தொடர்பு காரணமாக தேவர்கள் உள்ளிட்ட பலவாகப் பிறக்கிறான் என்பதால் “யா பூதேபிர் வ்யஜாயதே” என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே, ருதம் பிபந்தௌ - இருவரும் புஜிக்கிறார்கள் – என்று கூறப்பட்ட வாக்கியத்தை ஒரு கூட்டத்தில் ஒரு சிலர் மட்டுமே குடை எடுத்துக்கொண்டு போனாலும் “குடையுடன் செல்கிறார்கள்” என்று அனைவரையும் கூறுவது போன்று இங்கும் கொள்ளவேண்டும். அல்லது கர்மபலன்களை புஜிப்பவனாக ஜீவாத்மாவும், அவனை உண்ணச் செய்பவனாகப் பரமாத்மாவும் உள்ளார்கள் என்பதால் இவ்விதம் இருவரையும் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 196)

திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை விளக்கவல்ல பத்துவிதமான

கருத்துக்கள்

மூலம் - இத்திருமந்த்ரத்தில் வாக்யமும் வாக்யார்த்தமும் இருக்கும்படி எங்ஙனையென்னில், இத்தை ஏகவாக்யமென்றும், வாக்யத்வயமென்றும், வாக்யத்ரமென்றும் அவ்வோ ஸம்ப்ரதாயங்களாலே அநுஸந்திப்பார்கள். இப்படி வாக்யார்த்தத்தையும் பஹுப்ரகாரமாக வகுத்து அநுஸந்தானம் பண்ணுவார்கள்.

விளக்கம் - இந்தத் திருமந்த்ரமானது ஒரு வரி அல்லது பல வரிகள் கொண்டுள்ளவிதம் மற்றும் அதற்கான பொருள்கள் எவ்விதம் உள்ளன என்று காண்போம். திருமந்த்ரத்தை ஒரு வாக்கியம் என்றும், இரண்டு வாக்கியம் என்றும், மூன்று வாக்கியம் என்றும் அந்தந்த ஸம்ப்ரதாயங்களில் முன்னோர்கள் காண்பித்துள்ளனர். இதே போன்று அந்தந்த வாக்கியங்களின் பொருளையும் பலவிதமாகக் காண்பித்துள்ளனர்.

ஒரு வாக்கியமாகக் கொண்ட இரண்டு கருத்துக்கள்

மூலம் - (1) ஏகவாக்யமானபோது “தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ:” இத்யாதிகளிற்படியே “ப்ரணவ ப்ரதிபாத்ய ஸ்வபாவ விசிஷ்டாய நாராயணாய நம:” என்று அந்வயமாம். இப் ப்ரணவம்தானே நாமமாகவற்றாய் நிற்க அவ்யக்தார்த்தத யோங்கார: கேவலம் நைவ ஸாதக: என்று சாண்டில்யாத்யுக்த ப்ரக்ரியையாலே வ்யாபக மந்த்ரங்களில் நாமாந்தரம் வ்யக்தயர்த்தம். இந்த யோஜநாவிசேஷம் அஹிர்புத்ந்யாத்யுக்தமான

ஸ்தூலாநுஸந்தான ப்ரகாரத்தைப் பார்த்தால் உபாயபரம். இப்படியானாலும் ஸ்வரூப புருஷார்த்தங்கள் இதிலே அந்தர்கதங்கள்.

விளக்கம் - (முதல் கருத்து) திருமந்த்ரம் ஒரு வரி என்று கொள்ளப்படும்போது, யோகஸூத்ரம் (1-27) - தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ: - ஸர்வேச்வரனைக் கூறும் சொல் ப்ரணவம் - என்பதற்கு ஏற்ப, “ப்ரணவம் மூலம் தனது ஸ்வபாவம் வெளிப்படுகின்றவனாகிய நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்” என்று திருமந்த்ரத்திற்குப் பொருள் உண்டாகிறது. ப்ரணவம் என்பதே அவனுடைய திருநாமமாக உள்ளபோதிலும், நாராயணன் என்று மற்றும் ஒரு திருநாமத்தையும் கூறுவதன் காரணம் தெளிவாக விளக்குவதற்கே ஆகும் (அதாவது “ஓம் நமோ நாராயணாய” என்பதில் “ஓம்” என்பதே அவனுடைய திருநாமத்தைக் கூறுகையில், தனியாக மீண்டும் “நாராயண” என்பது அவசியமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்). சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி (5-71) - அவ்யக்தார்த்தத யோங்கார: கேவலம் நைவ ஸாதக: - ப்ரணவம் தெளிவான பொருள் உடையது அல்ல என்பதால் அது ஸர்வேச்வரனை விளக்கிக் கூறும் திறன் கொண்டது அல்ல - என்று கூறுவதால், வ்யாபக மந்த்ரங்களில் (அஷ்டாஷ்டரம், த்வாதசாஷ்டரம் போன்றவை) திருநாமம் காணப்படுவது தெளிவாக்கவே ஆகும். இப்படியாக அஹிர்முத்த்ய ஸம்ஹிதை போன்றவற்றிலும் காணப்படுவதான விளக்கங்கள் மூலம், திருமந்த்ரம் உபாயம் என்று தெளிவாகத் தேறுகிறது.

மூலம் - (2) பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: இத்யாதிகளைப் பார்த்துப் ப்ரணயாந்தர்கத சேஷ்ருத்தி பரமாகவும் அநுஸந்திப்பார்கள். இவ் வ்ருத்தி விசேஷமும் ஸ்வரூபாநுஸந்தான பூர்வகம். இதுவும் க்ருதோபாயர்க்கு இவ்வளவு ரஸிக்கும் அவஸ்தையிலும் உபஜீவ்யம்.

விளக்கம் - (இரண்டாம் கருத்து) மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (344-45) - பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: - கைகளைக் கூப்பியபடி, “நம:” என்று உச்சரித்து மகிழ்ந்து - போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம், திருமந்த்ரமானது அடையவேண்டிய மோக்ஷத்தில் அடங்கியுள்ளதான ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக உள்ள மனம், வாக்கு, சரீரம் கொண்டு செய்தலாகிற அடிமைத்தனத்தைக்

காண்பிப்பதாகவும் உள்ளது. இத்தகைய கைங்கர்யம் என்பது, தான் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமை என்று தனது ஸ்வரூபத்தை முதற்கண் அறிந்த பின்னரே உண்டாகவேண்டும். அல்லது, இந்தக் கைங்கர்யத்தால் பகவானுடைய உகப்பை அறிபவர்களால், இந்தக் கைங்கர்யமாகிற உபாயமானது (தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியும் முன்பாகவே) கைக்கொள்ளப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 16)

50. இயற்பா மூன்றும் வேதத்யம்போலே; பண்ணார், பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம் போலே.

அவதாரிகை - திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமிறே. ஆகையிறே, “வேதசதுஷ்டய” இத்யாதி வாக்யத்தில் இவர் ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தானேயாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தானத்திலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் - (இயற்பாவித்யாதி).

விளக்கம் - இப்படியாக உரைக்கப்பட்ட “வேதங்களாக உள்ள தன்மை” என்பது நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிக்கு மட்டும் அல்ல; அவர் அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களுக்கும் உண்டு. அதனால்தான் சூர்ணை (43) - வேதசதுஷ்டய - என்பதன் மூலம் இருவருடைய நான்கு ப்ரபந்தங்களையும் நான்கு வேதங்களுடைய இடத்தில் வைத்து அருளிச்செய்தார். இந்த ப்ரபந்தங்களில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தில் வைக்கப்படுகிறது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இயற்பாவான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றும் அடைவே ருக் யஜூர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடைய ஸ்தானத்திலே; “பண்ணார் பாடல்” என்று பண்ணோடே சேர்ந்திருந்துள்ள இசையையுடைய திருவாய்மொழி, “பண்புரை வேதம்” என்றும், “இசை கொள் வேதம்” என்றும் பண்ணையும் இசையையுடைத்தான ஸாமவேதம்

போலே யென்கை. வ்யாக்க்யாநங்களில் “பண்புடை வேதம்” என்றொழிய “பண்புரை வேதம்” என்று பாடமும், “இசைகொள் வேதம்” என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையேயாகிலும், ஆப்தமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படி யருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும். அப்போதைக்கு அவ்வவ ஸ்தலங்களில் ஸாமவேத வைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற இத்தைச் சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக் கடவது.

விளக்கம் - இயற்பாவாகிய திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி ஆகிய மூன்று ப்ரபந்தங்களும் முறையே ருக், யஜுர் மற்றும் அதர்வண வேதங்களுடைய இடங்களில் வைக்கப்படுகின்றன. திருவாய்மொழி (10-7-5) - பண்ணார் பாடல் - என்பதற்கு ஏற்ப பண்ணோடு சேர்த்துள்ள இசையைக் கொண்டதான திருவாய்மொழியை, திருவாய்மொழி (6-6-5) - பண்புரை வேதம், பெரியதிருமொழி (5-3-2) - இசைகொள் வேதம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பண் மற்றும் இசை ஆகியவற்றுடன் கூடியதான ஸாமவேதத்தின் இடத்தில் வைத்தல் வேண்டும். ஆனால் திருவாய்மொழிக்கான வ்யாக்க்யானத்தில், “பண்புடை வேதம்” என்று காணப்படுகிறதே அல்லாமல் “பண்புரை வேதம்” என்று இல்லை; மேலும் “இசைகொள் வேதம்” என்பதற்கான வ்யாக்க்யானத்தில் ஸாமவேதம் என்ற தன்மையும் கூறப்படவில்லை என்ற சந்தேகங்கள் எழலாம். இவ்விதம் கூறப்படவில்லை என்றாலும், மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரிய நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களில் இவ்விதம் அருளிச்செய்கையால், இப்படியே கொள்ளவேண்டும். “பண்புரை வேதம், இசைக்கொள் வேதம்” என்றுள்ள இடங்களில் ஸாமவேதத்தின் மேன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு ஸாமவேதத்தினை அருளிச்செய்தார்; இதனை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு மற்ற வேதங்களையும் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்க்யானம் - (பண்புரை வேதம்) என்றது, பண்ணைப் புரைந்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்காச்ரயமான வேதமென்றபடி. “இசைகொள் வேதம்” என்றது இசையை யுடைத்தான வேதமென்றபடி. “பண்ணார் பாடல்” என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையையுமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்குப் பண்ணும் இசையுமுண் டென்னுமிடம் அறிவிக்கக்காக வாய்த்து

ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது.

விளக்கம் - “பண்புரை வேதம்” என்று கூறப்பட்டது ஏன் என்றால் பண்ணைப் புரைந்துள்ள வேதம் என்ற பொருள்படும்படி, பண்ணுக்கு அண்டி நிற்கும்படியான வேதம் என்று கருத்து. “இசைகொள் வேதம்” என்றால் இசையுடன் சேர்ந்துள்ள வேதம் என்று கருத்து. ஸாமவேதத்தை எடுத்துக் காண்பிக்கின்ற பல பதங்கள் பல ப்ரபந்தங்களில் ஆங்காங்கு காணப்பட்டாலும் “பண்புரைவேதம், இசைகொள் வேதம்” என்பதை மட்டுமே இவர் அருளிச்செய்ததன் கருத்து என்ன? அதாவது “பண்ணார் பாடல்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழியானது பண் மற்றும் இசை ஆகிய இரண்டையும் அடங்கியது என்பதால், ஸாமவேதத்துக்கு பண்ணும் இசையும் உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காக ஆகும்.

51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸாமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார் தொடையல் இசை கூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

அவதாரிகை - ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்திலே ருக்கு ஸாம ரூபேண விஸ்த்ருகமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்கசைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் - (ருக்கித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ருக்வேதமானது ஸாமவேதம் போன்று வடிவம் எடுத்து மலர்ந்து நிற்கும் தன்மை, நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களில் காணப்படுகிறதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், “ருசஸ் ஸாம ரஸ:” என்கிறபடியே தனக்கு ரஸமாயிருந்துள்ள காந ரூபமான ஸாமத்தாலே ரஸஸஹிதமாய் “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருதமாமாபோலே ருக்வேத ஸ்தானேயாயிருக்கிற “சொல்லார் தொடையலான” திருவிருத்தம் நூறு பாட்டும், “இசை கூட்டி” என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாமவேத ஸ்தானேயாய்,

“அமர்சுவையாயிரம்” என்கிறபடியே ஸரஸமாயிருந்துள்ள வாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்கை.

விளக்கம் – ஸாமவேதத்தின் சுருக்கமாக உள்ள ருக்வேதமானது தனது விரிவாக உள்ளதும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் – ருசஸ் ஸாம ரஸ: - ருக்வேதத்தின் ரஸம் (ஆதாரம் அல்லது உற்பத்தி அல்லது சுவை) ஸாமவேதம் ஆகும் - என்று கூறுவது போன்று தனக்கு ஆதாரமாக உள்ளதும் ஆகிய இசைவடிவமாக உள்ள ஸாமவேதத்தால் சுவை நிறைந்ததாக, “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்பது போன்று இசைச்சொற்களால் விரிந்து நிற்கிறது. இது போன்றே ருக்வேதத்தின் இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள திருவிருத்தம் (100) - சொல்லார் தொடையலான - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவிருத்தத்தின் நூறு பாசுரங்களும், திருவாய்மொழி (2-4-11) - இசை கூட்டி - என்பதற்கு ஏற்ப இசையில் சேர்ந்தவுடன் ஸாமவேதத்தின் இடத்தை அடைந்து, திருவாய்மொழி (1-3-1) – அமர்சுவை ஆயிரம் - என்பதற்கு ஏற்ப சுவையுடன் கூடி நிற்கும் ஆயிரம் பாசுரங்களாக விரிந்து நின்றது என்று கருத்து.

52. சந்தோகனென்று ஸாமாத்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற உத்கீத ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடிச் சரமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷ நல்வேத வொலிபோலே மஹாத்யயந மென்னப் பாடுகையாலே இத்தை சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்.

அவதாரிகை - இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோ டொக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - அடுத்து ஸாமவேதம் பலவகைப்பட்டுள்ளதால், திருவாய்மொழி அந்த வகைகளில் எந்தச் ஸாமத்தோடு ஒப்பிடும்படியாக இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது, “சாமவேத கீதனாய”, “சாமியப்பன்”, “ஸாமவேதோஸ்மி” என்று அபியுத்தரும் அவன் தானும் சொன்ன ஸாமம் ஸாமாந்யமாகாமல், “சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி” என்கிறவிடத்தில் “சாமவேதி” யென்று மேல் சொல்லா நிற்க, “சந்தோகன்” என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது நினைவன்றாகில் “சாமவேதி” என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்ல வேண்டாவிடே என்று கருத்து.

விளக்கம் - (சந்தோகனென்று ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) - [இங்கு சந்தோகன் என்பது ஸாமவேதத்தின் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஆகும். அதாவது வேதங்களில் சிறந்தது ஸாமவேதம், ஸாமவேதத்தில் சிறந்தது அதன் உபநிஷத்தான சாந்தோக்யம், அதுவே திருவாய்மொழி என்று கருத்து] திருச்சந்தவிருத்தம் (14) - சாமவேத கீதனாய - என்றும், பெரியதிருமொழி (2-2-7) - சாமியப்பன் - என்றும் சான்றோர்களான ஆழ்வார்களும், கீதையில் (10-22) - வேதாநாம் ஸாமவேதோஸ்மி - வேதங்களில் நான் ஸாமவேதம் ஆவேன் - என்று ஸவேச்வரனாகிய தானும் கூறிய இடங்களில் காணப்படும் “ஸாமம்” என்ற பதம் பொதுவாக ஸாமவேதத்தை முழுவதுமாகக் கூறவில்லை; மாறாக சாந்தோக்ய உபநிஷத்தையே கூறுகிறது. இதனை உணர்த்தவே, பெரியதிருமொழி (5-5-9) - சந்தோகன் பௌழியன் ஐந்தழலோம்பு தைத்திரியன் சாமவேதி - என்ற பாசுரத்தில் “சாமவேதி” என்று கூறுவதற்கு முன்பாகவே “சந்தோகன்” என்று பிரிக்கப்பட்டது என்று கருத்து. இவ்விதம் ஆழ்வாருக்கு திருவுள்ளம் இல்லையென்றால் “சாமவேதி” என்றுள்ள சொல்லிலேயே “ஸாமம்” அடங்கிவிடும் என்னும்போது, “சந்தோகன்” என்று தனியாகப் பிரித்து உரைக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது “யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை” என்று யாழ் விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண்பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இனியனானவனை, காநஸாமாந்யமாகாமல் “யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி”

என்று அந்த ச்சந்தோக ஸாமத்தின் நிறமான பாலையாமென்கிற பண்ணையிட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப்போது இது சொல்லிற்று - “சாமவேத கீதன்” என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோடன்றிக்கே இதின் கீதத்தோடே ஸமாநாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கைக்காக.

விளக்கம் - (யாழ் பயில் காந ஸ்வரூபியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே) - திருவாய்மொழி (2-3-7) - யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர்சுவை - என்ற வரியில் யாழ் என்னும் இசைக்கருவி குறித்துக் கற்பிக்கும் சாஸ்திரத்தில் கூறப்படும் இலக்கணங்கள் அனைத்தையும் கொண்டதும், அந்த யாழின் நரம்பில் உண்டாவதும் ஆகிய நேர்த்தியான சுவை என்று கூறும்படியாக உள்ள கானம் எத்தனை இனிமையாக இருக்குமோ அது போன்று இனிமையாக உள்ளவனை, கானத்தோடு பொதுவாக உரைக்காமல், பெரியதிருமொழி (7-3-7) - யாழ் நரம்பில் பெற்ற பாலையாகி - என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஓதும் வடிவமான “பாலையாழ்” என்பதான பண் மூலம் சிறப்பித்து கூறுவது காண்க. இந்த உதாரணம் இங்கு ஏன் கூறப்படுகிறது? “சாமவேத கீதன்” என்று ஸர்வேச்வரனை வேதங்களுடன் மட்டும் ஒற்றுமைப்படுத்திக் கூறாமல், அதன் கீதத்துடன் சேர்த்து ஒற்றுமைப்படுத்தியே கூறுகின்றனர்; அந்தக் கீதமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் ஸாமகீதமாகும் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமந்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பச்வதிகரண ந்யாயத்தாலே “சாமவேத கீதன், “சாமி”, “ஸாமவேதோஸ்மி” என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்கீதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்யவஸிக்குமிறே. ஆன பின்பு ச்சந்தோக ஸாமமே ஸமாநாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான ச்சந்தோக ஸாமம் ஈதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாக வென்கை.

விளக்கம் - இப்படியாக “சந்தோகன்” என்று முதலில் உரைத்து, “பாலையாகி” என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதால், பச்வதிகரண ந்யாயம் காரணமாக (பசு என்னும்

சொல் பொதுவாக நான்கு கால்கள் கொண்ட விலங்குகளைக் குறிக்கும் என்றாலும், யாகத்தில் “பசுவைக் கொண்டு வா” என்றால் “வெள்ளாட்டைக் கொண்டு வா” என்று அர்த்தம். இதுவே பச்வதிகரண ந்யாயம் – பொதுவாக உள்ள ஒன்றை ஒரு இடத்தில் சிறப்பித்தல்), “சாமவேத கீதன், சாமி, ஸாமவேதோஸ்மி” போன்ற இடங்களில் காணப்படும் “ஸாமம்” மற்றும் “கீதம்” என்ற பதங்கள் பொதுவாக முறையே “ஸாமவேதம்” மற்றும் “இசை” என்ற பொருளை அளிக்காமல் (பச்வதிகரண ந்யாயம் காரணமாக), ஸாமவேதத்தில் உள்ள சாந்தோக்ய உபநிஷத்தையும், அதன் பண்ணாகிற பாலையாழ் என்பதையும் உணர்த்தும். இப்படியாக ஸாமவேதத்தின் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தே இங்கு கூறப்பட்டது என்பதாலும், ஸர்வேச்வரனாகிய தானும் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடன் ஒற்றுமைப்படுத்திக் காணபிக்கவல்லது என்பதால் மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளதன் காரணமாக அவனுக்கும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதாலும், சாந்தோக்ய ஸாமவேதமே இந்தத் திருவாய்மொழி என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்ற அஞ்சு பாகங்களுண்டாகையாலே அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச்செய்தே, “ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ:” என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவ பூர்வகமாக காநம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிறே உத்கீதம்; ஆகையால், அந்த உத்கீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, “ஓமித்யேததக்ஷர முத்கீத முபாஸீத” என்று சாந்தோக்யந் தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இங்கும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் “ஓம்” என்று ஸம்ஹிதாகாரேண வெடுத்தால் அதிக்ருதாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதா காரேண அக்ஷர த்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதீய த்ருதீய பாதங்களில் எடா நிற்கச்செய்தே ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம் முதலாகவெடாதெ உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷர க்ரமத்தை மாறாடியென்கை.

விளக்கம் - (உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறாடி) - ஒரு ஸாமவேதத்திற்கு ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் மற்றும் ஐந்து பாகங்கள் உள்ளன (குறிப்பு - யாகத்தின்போது யாக தேவதையைத் துதிக்கும் பொருட்டு

ஸாமவேதத்தைப் பாடும்போது ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரித்துப் பாடுவர்) இவற்றுள் உத்கீதம் என்பது மற்றவை போன்று உள்ளபோதிலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஸாம்ந உத்கீதோ ரஸ: - சாமத்திற்கு உத்கீதம் ரஸமாக உள்ளது - என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. இதன் காரணம் என்ன? “ஓம்” என்ற ப்ரணவத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு இசைக்கப்படுவதாக உள்ளது உத்கீதம் என்பதால் ஆகும் (குறிப்பு - உத்கீதத்தைப் பாடும்போது ஒவ்வொரு பதங்களுடனும் “ஓம்” என்பதைச் சேர்க்கவேண்டும். உதாரணமாக - ஓம் தத்ஸ விதுர்வரேண்யம், ஓம் பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி, ஓம் தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத் - என்பது காண்க. இதில், “ஓம்” என்பது ஒவ்வொரு பதத்தின் உறுப்பாக உள்ளது காண்க. இதனால்தான் “ஓம்” என்னும் அக்ஷரமானது உத்கீதத்தின் அவயவம் - உறுப்பு என்று கூறப்படுகிறது). ஆகவே அத்தகைய உத்கீதத்தின் உறுப்பான ப்ரணவம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் - ஓம் இதி ஏதத் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸீத - “ஓம்” என்ற ப்ரணவத்தையே உத்கீதம் என்று உபாஸிக்கக்கடவன் - என்று முதலில் எடுக்கப்பட்டது (சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் முதல் வரியே - ஓம் இதி ஏதத் அக்ஷரம் உத்கீதம் உபாஸீத - என்பதாகும்). இது போன்றே திருவாய்மொழியைத் தொடங்கும்போது “ஓம்” என்ற எழுத்து கொண்டு தொடங்கினால் “வேதம் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியும் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே ஓதத்தக்கது, எல்லாரும் கூற இயலாது” என்று கருத வாய்ப்பு உள்ளது; இதன் காரணமாகவே ப்ரணவத்தின் தொகை வடிவமான “ஓம்” என்று அமைக்காமல், “அ, உ, ம” என்ற மூன்று அக்ஷரங்களாகப் பிரிக்கும் முறையை எடுத்துக் கொண்டார்; அவற்றை முதல் பாசரத்தின் முதல், இரண்டாவது, மூன்றாவது வரிகளின் தொடக்க எழுத்தாக அமைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினார். இவ்விதம் “அ, உ, ம” என்று அமைத்தாலும் அதனைக் கூட்டிக் கொண்டு “ஓம்” என்று பொருள் கொண்டு, “திருவாய்மொழி அனைவருக்கும் தகுதியானது அல்ல” என்று கூறிவிடுவர் என்று எண்ணியவராக, “அ” என்பதை முதலடியில் வைக்காமல், “உ” என்பதை முதலடியில் வைத்து, “அ, உ, ம” என்பதை “உ, அ, ம” என்று மாற்றி அமைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்கு ப்ரயோஜநம் அந்த ச்சாந்தோக்ய ரஸமான உத்கீதத்துக்கு நோக்கான “உத்” என்கிற திருநாமம் இதுக்கு

உள்ளுறையானமை தோன்ற உகாராதியாக வெடுத்து “உயர்ந்தே” என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யக்தம். ஆக இப்படி அக்ஷர த்ரய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிற்கச்செய்தே ஏதபிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறாடி.

விளக்கம் - (“அ, உ, ம” என்பதை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்றால், முதலடியில் “ம” என்பதை வைத்திருக்கலாமே, “உ” என்று வைத்ததன் காணம் ஏதும் உண்டோ என்ற கேள்வி எழ அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்). “உ” என்ற எழுத்தை முதலில் அமைத்ததன் காரணம், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் ஆதரமான உத்கீதம் என்பதற்குத் தொடக்க எழுத்துக்களான “உத்” என்பதிலேயே திருவாய்மொழி அடங்கிவிடுகிறது என்பதை உணர்த்தவே, “உ” என்பதை முதலில் வைத்து “உயர்வற” என்று தொடங்கினார். “உத்” என்பதில் உள்ள “உ” என்பது இவ்விதம் முதல் எழுத்தானது போன்று, “த்” என்ற தகாரம் திருவாய்மொழி (10-10-11) - உயர்ந்தே - என்பதில் இறுதி எழுத்தாக உள்ளது. இந்தக் கருத்து இந்தச் சூர்ணையில் விளங்குகிறது. இப்படியாக மூன்று எழுத்துக்களுடைய கூட்டாக உள்ள “ஓம்” என்ற ப்ரணவத்தைத் திருவாய்மொழியின் தொடக்கத்தில் வைத்தவர், மேலே கூறப்பட்ட கருத்தினை உணர்த்துவதற்காக எழுத்துக்களை மாற்றி அமைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (சரமகதி முடிவாக) அதாவது ச்சாந்தோக்ய மத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதியான சரமகதியை “சூழ்விசம்பணிமுகிலிலே” பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்கை. இத்தை சரமகதியென்கிறது - கர்ப்ப யாம்ய தூமாதிகள் போலன்றிக்கே எல்லைநிலமான முக்திமார்க்கமாகையாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி) அதாவது, அந்த ஸாமம், “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்கிறபடியே பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு வீடாக, “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” இத்யாதிப்படியே ஸாமகாநாம் பண்ணி, “அஹமந்நாத:” என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர்களுக்கு போக்யமாமாபோலே, “தொண்டர்க்கமுதுண்ண” என்கிறபடியே இதுவும் பகவதநுபவ சபலர்க்கு போக்யமாம்படியாக்கி யென்கை.

விளக்கம் - (சரமகதி முடிவாக) - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் நடுப்பகுதியில் கூறப்பட்ட அர்ச்சிராதி மார்க்கம் என்பதான இறுதி கதியை இவர் திருவாய்மொழி (10-9-1) - சூழ்விசம்பு - என்பதில் கூறுவதால், இறுதியை இறுதியாகவே அருளிச்செய்தார் என்று கொள்ளவேண்டும். அர்ச்சிராதிகதியை ஏன் இறுதி மார்க்கம் என்கிறார்? கர்ப்பகதி - மீண்டும் கருவில் புகுதல், யாம்யகதி - மீண்டும் யமலோகம் செல்லுதல், தூமாதிகதி - மீண்டும் ஸ்வர்க்கம் புகுதல் போன்று அல்லாமல், இறுதியாக உள்ள முக்தி மார்க்கம் என்பதால் இவ்விதம் உரைத்தார். (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி) - தைத்திரீயத்தில் - ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - ஸாமவேதத்தைக் கானம் செய்து மகிழ்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கும் அனுபவம் மூலம் ஏற்படும் பரமானந்தத்தை வெளிப்படுத்துவிதமாக “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்ற முறையில் ஸாமகானம் செய்து, தைத்திரீயத்தில் - அஹமந்நாத: - நான் பரமாத்மாவை அனுபவிப்பவன் - என்று களிக்கின்ற நித்யஸூரிகளுக்கு ஸாமவேதமானது இனிமையான பொருளாக உள்ளது போன்று, திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கமுதுண்ண - என்பதற்கு ஏற்ப திருவாய்மொழியும் பகவானை அனுபவிப்பதில் ஆசை கொண்டவர்களுக்கு இன்பமாக இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது - “ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டப:” என்றும், “பாடு நல்வேதவொலி” என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தையுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே யென்கை. (இத்தை ச்சாந்தோக்ய ஸமமென்பார்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை ச்சந்தோக ஸாமத்தில் உபநிஷத் பாகமான ச்சாந்தோக்யத்துக்கு ஸமமென்று அபியுக்தர்கள் சொல்லுவர்களென்கை.

விளக்கம் - (மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) - ஸர்வேப்யோபி ஹி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்ட மண்டப: - அனைத்து வேதங்களைக் காட்டிலும் ஸாமவேதத்தின் ஒலியானது அதிகமானது; அதன் ஒலி காரணமாக

நடுவில் இருந்த மிகப் பெரிய மண்டபமும் எதிரொலித்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (5-9-3) - பாடு நல்வேதவொலி - என்றும் கூறப்படுவதான மிகுந்த ஒலியுடன் கூடிய ஸாமவேதம் போன்று இந்தத் திருவாய்மொழியை “பெரிய திருவத்யயனம்” என்று பாடுவர் [திருவரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி உற்சவத்தின்போது இராப்பத்து காலத்தில் திருவாய்மொழியைக் கானம் செய்வதை அருளிச்செய்கிறார்]. (இத்தை ச்சாந்தோக்ய ஸமமென்பார்கள்) - இப்படியாகக் கூறப்பட்ட பலவிதமான தன்மைகளின் அடிப்படையில் திருவாய்மொழியை சந்தோக ஸாமத்தின் உபநிஷத் பாகமான சாந்தோக்ய உபநிஷத்துக்குச் சமம் என்று சான்றோர்கள் கூறுவர்கள் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 161)

2-8-10 சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்க நரகீறா

ஈர்மைகொள் தேவர் நடுவா மற்றெப் பொருட்கும்

வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற

கார்முகில்போல் வண்ணன் என் கண்ணனை நான் கண்டேனே

பொருள் - புண்ணியபாவங்களுடைய விளைவாக அல்லாமல் பகவத்க்ருபை மூலம் மட்டுமே கிட்டவல்ல சீர்மை நிரம்பிய பரமபதம், புண்ணியபாவங்களின் ரூபமாக உள்ள ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவற்றை முடிவாகவும், அன்பு கொண்ட தேவர்கள் நடுவாகவும், மற்ற அனைத்து பொருள்களுக்கும் நிமித்தகாரணம் - உபாதான காரணம் - ஸஹகாரிகாரணம் என்ற மூன்றுவிதமான காரணங்களுமாக உள்ளவன்; எங்கும் வ்யாபித்து நிற்பவன்; அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; மழைக்கால மேகம் போன்ற நிறம் உள்ளவன் - இப்படிப்பட்ட என்னுடைய க்ருஷ்ணனை நான் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்.

அவதாரிகை - “இவர்களை விடர்; நாம் முந்துற முன்னம் இவர்களைப்போலே ஆகாதே அவனை அநுபவிக்கப் பெற்றோமிறே” என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

விளக்கம் - தான் ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பலவிதமாக உபதேசம் செய்தும் அவர்கள் திருந்தாத காரணத்தால், “இவர்களை விடுங்கள். அவர்களில் ஒருவனாக நாம் உள்ளபோதிலும், அவர்கள் போன்று பாழாகாமல் பிழைக்கப் பெற்றும், க்ருஷ்ணனை அனுபவிக்கப் பெற்றும் ஆனோமே”, என்று தனக்குக் கிட்டிய பலனை எண்ணி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சீர்மைகொள் இத்யாதி) ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான பரமபதம், பரிமிதஸுகமான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்ட துக்கமேயான நரகம், இவை முடிவாக, ஈரப்பாடுடையரான தேவர்கள் நடுவாக, மற்றுமுண்டான திர்யகாதிகளுக்கும். (வேர் முதலாய் வித்தாய்) த்ரிவித காரணமும் தானேயாய். (பரந்து) “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ரவிசத் ததநுப்ரவிச்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத்” என்கிறபடியே முந்துற இவற்றையடைய உண்டாக்கி, பின்னை இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ரவேசித்து, இப்படி ஜகதாகாரனாய் நின்று. (தனிநின்ற இத்யாதி) இப்படி ஜகச்சரீரனாய் நின்றவளவேயன்றிக்கே, தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற அழகிய திருமேனியை யுடையனாயிருந்து வைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை நான் முந்துற முன்னம் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - (சீர்மைகொள் இத்யாதி) - சீர்மை என்றால் மேன்மை அல்லது அதிசயம். இத்தகைய மேன்மை என்பது “இந்தக் காரணத்தால்” என்று கூறாததால், அனைத்துவிதத்திலும் என்று கொள்க. இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பரமபதம், அளவான இன்பம் அளிக்கின்ற ஸ்வர்க்கம், எந்தவிதமான சுகத்தின் கலப்பும் இல்லாத துக்கவடிவமேயான நரகம் ஆகியவை முடிவாக, இரக்கம் கொண்ட தேவர்கள் நடுவாக, மற்றும் படைக்கப்பட்ட விலங்குகள் உள்ளிட்ட அனைத்தும். இங்கு முடிவு (ஈறா), நடுவு (நடுவா) என்று பலன்களையும், பலன்களை அளிக்கவல்ல தேவர்களையும் கூறினார்; ஆகவே “மற்றெப் பொருட்கும்” என்பது கர்மம் இயற்றுபவர்களை ஆகும்; அதாவது மனிதர்கள் போன்ற பலரும் கர்மங்களை இயற்ற, அதனைத் தொடர்ந்து தேவர்கள் அவற்றுக்கான பலன்களை அளிக்க, அதனை அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதால் “முதல், நடு, ஈறு” என்கிறார்.

(வேர் முதலாய் வித்தாய்) - மூன்றுவிதமான காரணமும் தானே என்று நின்ற. மூன்றுவிதமான காரணம் என்பது என்ன? உதாரணமாக ஒரு பாணை உண்டாக்க மண், குயவன், சக்கரம் போன்றவை தேவை; இவற்றில் மண் என்பது உபாதானக் காரணம், குயவன் நிமித்த காரணம், சக்கரம் போன்றவை ஸஹகாரிகாரணம் ஆகும். இது போன்ற இந்த உலகைப் பொறுத்தவரை உள்ள மூன்றுவிதமான காரணங்களும் ஸர்வேச்வரனே ஆவான் என்றார். இங்கு வேர் = ஸஹகாரிகாரணம், முதல் = நிமித்த காரணம், வித்து = உபாதானக்காரணம் என்று கொள்க. (பரந்து) – பரந்து என்றால் வ்யாபித்து. தைத்திரிய ஆனந்தவல்லீ (6) – தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிசத் ததநுப்ரவிச்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத் – உயிர்களைப் படைத்து அவற்றுள் புகுந்தான்; பின்னர் ஸத் மற்றும் அஸத் என நின்றான் - என்றது காண்க. அதாவது ஸத் மற்றும் அஸத் என்பதாகிய சேதன அசேதனங்கள் ஆனான் என்று கருத்து. அதாவது முதலில் இவற்றைப் படைத்தான்; பின்னர் அவை “ஒரு பொருள், அதற்கு இன்ன பெயர்” என்ற தகுதி அடையும்விதமாக அவற்றுக்குள் புகுந்தான்; இப்படியாக உலகம் அனைத்தையும் தாங்கி நின்றான். (தனிநின்ற இத்யாதி) - இப்படியாக இந்த உலகம் முழுவதும் தனது ரூபம் என்றபடி மட்டும் நின்றாவிடாமல், தனது மேன்மை வெளிப்படும்படி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில், மழை பெய்வதற்குத் தயாராக உள்ள மேகம் போன்று காணப்படும் அழகான திருமேனியைக் கொண்டுள்ளபோதிலும், க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, எனக்குக் கையாள் என்னலாம்படி உள்ளவனை நான் முதலில் அனுபவிக்கப்பெற்றேன் என்கிறார்.

2-8-11 கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி யம்மாளை

வண்டலம்பும் சோலை வழுதி வளநாடன்

பண்டலையிற் சொன்ன தமிழாயிரத்திப் பத்தும் வல்லார்

விண்டலையில் வீற்றிருந்தாள்வ ரெம்மாவீடே

பொருள் – கண்களில் உள்ள பரப்பு முழுவதும் அழகாகச் சிவந்தும், அதற்கு ஏற்றபடி கரிய திருமேனியைக் கொண்டும் விளங்குகின்ற ஸர்வேச்வரனை, வண்டுகள் எப்போதும் மது வெள்ளத்தில் திளைத்தபடியான சோலைகள் நிறைந்த வழுதி வளநாட்டை உடைய நம்மாழ்வார் மிகவும் உயர்ந்த பாசுரங்களில் வைத்துப்

பாடினார். அப்படிப்பட்ட ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்த பத்துப் பாசுரங்களையும் கற்க வல்லவர்கள், பரமபதத்தில் எப்போதும் மேன்மையுடன் வீற்றிருந்து, அனைத்துவிதங்களிலும் எல்லையற்ற இன்பமான மோகஷம் என்ற ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய்மொழியில் சொன்ன முக்தப்ராப்ய போகத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், இந்தத் திருவாய்மொழியில் உரைக்கப்பட்டது போன்று முக்தர்கள் அடைகின்ற இன்பத்தைப் பெறுவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண் தலங்கள்) “பூதலங்கள்” என்னுமாபோலே திருக்கண்களின் பரப்பைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. பரந்த சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும், அவற்றுக்குப் பரபாகமாம்படி கறுத்த திருமேனியையுடைய ஸர்வேச்வரனைக் கவி பாடிற்று. (வண்டு இத்யாதி) வெள்ளத்திலே அலைவாரைப்போலே தேன் வெள்ளத்திலே வண்டுகள் அலையாநின்றுள்ள சோலையையுடைய திருவழுதி வளநாட்டையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. தலையான பண்ணின் மேலே சொன்ன தமிழாயிற்று இப்பரந்தந்தான். அன்றியே, பண்ணின் மேலே சொன்ன என்னுதல். ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார்கள் “நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே” என்கிறபடியே, பரமபதத்திலே தங்கள் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்து, எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோகஷமானது தக்களுக்கு விதேயமாம்படி பெறுவர். (விண்தலை) தலையான விண்ணிலே என்னுதல், விண்ணின்மேலே என்னுதல், அங்குள்ளார் தங்கள் ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணும்படியாகப் பெறுவர். ஆத்மலாபத்தளவுமன்றிக்கே, பரம புருஷார்த்த லக்ஷண மோகஷத்தை ஆளப்பெறுவர். (வீற்றிருந்து) ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாம் தீரும்படி வீறுபட்டிருந்து. (ஆள்வர் எம்மாவீடே) “தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்” என்று எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைத்து நிற்கிற பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்.

விளக்கம் - (கண் தலங்கள்) - “கண்” என்று உரைத்தால் மட்டும் போதாதோ, எதற்காக “கண்தலம்” என்று கூறவேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். “பூதலம்” என்ற உரைப்பது போன்று “கண் தலம்” என்கிறார்; அதாவது திருக்கண்களின் விலாசமான தன்மையைக் கூறுகிறார். விசாலமாக எங்கும் பரந்தும் சிவந்தும் உள்ள திருக்கண்கள் மற்றும் அந்தக் கண்களுக்குச் சேரும்விதத்தில் உள்ள கறுத்த திருமேனி - என்ற இரண்டையும் கொண்டு ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து உரைக்கிறார். (வண்டு இத்யாதி) - நீர் வெள்ளத்தில் அலைபவர்கள் போன்று தேன் வெள்ளத்தில் வண்டுகள் அலையும்படியான சோலைகள் நிறைந்த திருவழுதி வளநாட்டை உடைய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தது. மிகவும் உயர்ந்த “பண்” என்கிற வடிவில் அருளிச் செய்தார். அல்லது பண்ணின் மேலே கூறிய என்றும் கொள்ளலாம்; இவ்விதம் கொண்டால் பண் = ஸாமவேதம், மேலே = வேதத்தின் தலைப்பாகமாக உள்ள உபநிஷத்; ஆக உபநிஷத் போன்றது என்று கருத்து. ஆயிரம் பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்றவல்லவர்கள். நாகஸ்ய ப்ருஷ்ட்டே - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் தங்களுடைய மேன்மை என்பது வெளிப்படும்படியாக, அனைத்துவிதத்திலும் மிகவும் சிறப்பான மோக்ஷம் என்பது தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்டது என்று கூறும்படி அடைவர். (விண்தலை) - உயர்ந்த விண்ணில் என்றும், விண்ணைக் கடந்து என்றும் கொள்க. அங்கு உள்ளவர்கள் கூட தங்களுடைய வாக்குகளைப் பின்பற்றி நடக்கும்படி ஆவர். ஆத்ம இன்பம் என்பது மட்டும் அல்லாமல் மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் என்பதன் இலக்கணமாக உள்ள மோக்ஷம் ஆளப்பெறுவர். (வீற்றிருந்து) - தொடர்ந்து ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளதன் காரணமாகச் சுருங்கிக் கிடந்த ஞானம், ஆனந்தம் போன்ற பலவும் மலர்த்திருக்கும்படி இருப்பார். (ஆள்வர் எம்மாவீடே) - திருவாய்மொழி (1-5-10) - தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான் - எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அவன் உண்டாக்கி வைத்துள்ள பரமபதத்தை எப்போதும் ஆளப் பெறுவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சொல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்யா நிற்கொண்டு, “ஸம்ஸாரமாகிற இக்கடலைக் கடக்க வேணும்” என்றிருப்பார்க்குக் கடத்திக்கொடுக்கும் என்றார்.

இரண்டாம் பாட்டில், “அவன் வேணுமோ, அவனோட்டை ஸம்பந்தமே கடத்தும்” என்றார். மூன்றாம் பாட்டில், “அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்” என்றார். நாலாம் பாட்டில், “அந்தமில் பேரின்பத்தைப் பெறவேணும் என்றிருப்பார் அவனை ஆச்ரயியுங்கோள்” என்றார். அஞ்சாம் பாட்டில், கீழ் “இணைவனாம் எப்பொருட்கும்” என்றத்தை விவரித்தார். ஆறாம் பாட்டில், “இவ்வுத்கர்ஷமெல்லாம் அவனுக்கு உண்டோ?” என்ன, “நாம் ஆராயவேண்டாதபடி அர்ஜுநன் பண்டே தெரிந்து அறுதியிட்டான்” என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “ஒருவன் அநுவர்த்தநங் கொண்டு அறியவேணுமோ? அவனுக்கு இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டா விஷயமாயன்றோ ஜகத்து இருக்கிறது” என்றார். எட்டாம் பாட்டில், “வ்யாப்தி தொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாது” என்றார். ஒன்பதாம் பாட்டில், “அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார் ஹிரண்யன் பட்டது படுவர்” என்றார். பத்தாம் பாட்டில், “ஏவம் பூதனானவனை நான் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேன்” என்றார். நிகமத்தில், இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைகட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாகக் கூறவுள்ள கருத்துக்களைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்து, “ஸம்ஸாரம் என்ற இந்த ஸமுத்திரத்தைக் கடக்கவேண்டும்” என்று எண்ணுபவர்களுக்கு, அவன் அவ்விதமே செய்வான் என்றார். இரண்டாம் பாசுரத்தில், “அவ்விதம் நாம் கடக்க அவன் நேரடியாக அவசியம் இல்லை, அவனுடன் நமக்கு உள்ள ஸம்பந்தமே போதுமானது”, என்றார். மூன்றாவது பாசுரத்தில், “அவனுடைய மனித சக்திக்குட்படாத லீலைகள் அனைத்தும் காணலாம்”, என்றார். ஐந்தாம் பாசுரத்தில், “எல்லையற்ற பேரானந்தம் அடையவேண்டும் என்றுள்ளவர்கள் அவனை அண்டுங்கள்”, என்றார். ஆறாம் பாசுரத்தில், “இப்படிப்பட்ட உயர்த்தி, மேன்மை போன்றவை அவனுக்கு உண்டோ?” என்று சிலர் கேட்க அவர்களிடம், “இவற்றை நாம் ஆராய அவசியம் இன்றி அர்ஜுனன் முன்பே ஆராய்ந்து உரைத்தான்”, என்றார். ஏழாம் பாட்டில், “அவனுடைய நடவடிக்கைகளை ஆராயவேண்டுமோ? அவன் விரும்பிச் செய்யும் செயல்களுக்காக அல்லவோ இந்த உலகம் உள்ளது”, என்றார். எட்டாம் பாட்டில் “எங்கும் நிறைந்திருத்தல் என்பது தொடக்கமாக உள்ள அவனுடைய செயல்கள் குறித்து யாராலும் ஆராய இயலாது,”

என்றார். ஒன்பதாம் பாசுரத்தில், “அவன் எங்கும் உள்ளான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் ஹிரண்யன் அடைந்த துன்பத்தை அடைவார்கள்”, என்றார். பத்தாம் பாசுரத்தில், “இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் நிறைந்தவனை நான் கண்டு அனுபவிக்கப் பெற்றேன்”, என்றார். இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்களுக்குக் கிட்டும் பலனை உரைத்து நிறைவு செய்தார்.

திருவாய்மொழி இரண்டாம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 23)

18. எய்தற்கரிய மறைகளை ஆயிரம் இன் தமிழால்

செய்தற்கு உலகில் வரும் சடகோபனை சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கு இசையும் பெரியவர் சீரை உயிர்கள் எல்லாம்
உய்தற்கு உதவும் இராமானுசன் எம் உறுதுணையே.

விளக்கவுரை - சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களுக்கும் அறிவதற்குக் கடினமான ஆழ்பொருள் அடக்கிய வேதங்கள் அனைத்தையும், பெண்கள் - சிறுவர்கள் என்னும் பேதம் இன்றி அனைவரும் கற்கும் விதமாக, ஆயிரம் இனிய பாசுரங்களில் செய்தருளினார். இவர் யார் என்றால் - இவ்விதமாக இந்த வேதங்களை எளிமைப்படுத்தவே இந்த உலகில் அவதாரம் செய்தவரும், மற்ற மதங்கள் என்னும் சடம் (ஒருவிதமான வாயு) நீங்க, சடகோபன் என்ற திருநாமம் கொண்டவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாரை எப்போதும் தனது உள்ளத்தில், "தேவு மற்று அறியேன்", என்று வைத்துக் கொள்ளும் தகுதி கொண்டவர் மதுரகவியாழ்வார் ஆவார். இத்தகைய மதுரகவிகளின் உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் அனைத்தையும், இந்த உலகில் உள்ளவர்களை உய்விக்கும் விதமாக அருளியவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட உடையவரே எனக்குத் திடமான துணை ஆவார் (வேறு யாரும் அல்லர்).

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டுக்களிலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆழ்வார்களில் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநராய் ஸர்வாதிகாரமாம்படி திருவாய்மொழி யென்கிற திவ்யப்ரபந்தத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அவதரித்தருளின நம்மாழ்வாருக்கு அநந்யார்ஹரான ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாருடைய கல்யாணகுணங்களை ஸகலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்மைக்காக உபகரித்தருளின எம்பெருமானார் எனக்கு ஸஹாயமென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரங்களில் விவரிக்கப்பட்ட ஆழ்வார்களில் முதன்மையானவராகவும், அனைத்து தகுதிகளும் உடையவராகவும், திருவாய்மொழி என்ற உயர்ந்த ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்வதற்காகவே அவதரித்தருளியவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரைத் தவிர மற்ற யாருக்கும் கைங்கர்யம் செய்யாதவராகிய மதுரகவியாழ்வாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை, அனைத்து உயிர்களும் கரையேற வேண்டும் என்ற எண்ணம் காரணமாக விவரித்து அருளிய எம்பெருமானாரே தனக்கு உதவுபவர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எய்தற்கரியமறைகளை) “அநந்தாவை வேதா:” என்கிறபடியே ஒரு ஸங்க்யையிட்டுச் சொல்லப் போகாதபடி அபரிமிதங்களாய், ஸர்வோபஜீவ்யங்களாகாதே அதிகர்தாதிகாரங்களாய், அந்யோபமர்த்தக வாக்யங்களாகாதே ஸ்வார்த்தத்தைத் தெளியும்போது, எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களுக்கும் அருமைப்படுத்தக் கடவனவான ஸம்ஸ்கர்த வேதங்களை. (ஆயிரமின்றமிழால்) வர்ணாதி நியதியின்றிக்கே ருசி பிறந்தவர்களெல்லாரும் அதிகரிக்கும்படியாய், ஆயிரம் என்று ஒரு ஸங்க்யையோடே கூடியிருப்பதாய், “உயர்வறவுயர்நலம்” என்று தொடங்கி, “உயர்ந்தே” என்னுமளவும் ஆதி மத்யாவஸாநங்களிலே பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையும், சேதநாசேதந ரூப ஸ்வபாவங்களையும், சேதநருடைய ஸம்ஸார பந்த ஹேதுக்களையும், தந்நிவர்த்தநோபாயமான தத்விஷய ப்ரீதி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையும், ஜகத் காரணவஸ்து நாராயணனேயென்று தேவதாவஸ்து விசேஷி நிர்ந்தாரணத்தையும், அவனுடைய ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வத்தையும், அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி திவ்யஸூரி பரிசர்யமாண நளிநனாய்க் கொண்டு நின்றபடியையும், தாமநுபவித்தபடியை எல்லாராலும் அநுபவிப்பிக்கைக்காக

தம்முடைய நிர்ஹேதுக பரமகர்பையாலே லௌகிகரைக் குறித்து உபதேசித்தபடியையும், தம்முடைய அபிநிவேசமெல்லாந் தீரும்படி அவனை ப்ராபித்தபடியையும் விசதமாக ப்ரதிபாதிப்பதாய், ஸ்வார்த்தத்தையெல்லாம் ஸுஸ்பஷ்டமாகவும் ஸுக்ரஹமாகவும் தெரிவிக்குமதாய், அதஏவ அத்யந்த ஸுலபமாய், “பக்தாம்ர்தம்”, “தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள்” என்னும்படி அநுபோக்த்தாக்களுக்கு அத்யந்தம் போக்யமாய் “நடைவிளங்கு தமிழான” த்ரமிட பாசைஷயாலே திருவாய்மொழியென்கிற ப்ரபந்த ரூபேண (செய்தற்கு) அவதரிப்பிப்பதற்கு. ஆவிர்ப்பாவத்தைப் பண்ணுவதற்கென்றபடி.

விளக்கம் - (எய்தற்கரியமறைகளை) - அநந்தாவை வேதா: - வேதங்கள் எண்ணற்றவை - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு எண்ணிக்கையிட்டுக் கூற முடியாதபடி எண்ணற்றதாகவும், அனைவரும் கற்றுக் கரையேறலாம்படி இல்லாமல் தனித்தகுதி இருந்தால் மட்டுமே கற்க இயலும்படியும், மிகவும் மறைமுகமான பொருள்களை விளக்கும் கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளதால் தன்னுடைய அர்த்தத்தை அறிய முனைபவர்கள் மிகவும் ஞானம் உள்ளவர்களாக இருந்தாலும் அறிவதற்கு மிகவும் கடினமானதாகவும் உள்ளதான வடமொழி வேதங்களை. (ஆயிரமின்றமிழால்) - அந்தணன், சஷத்ரியன், வைசியன், சூத்ரன் என்ற வேறுபாடு இன்றி இவற்றின் மீது ஆசை கொண்டவர்கள் அனைவராலும் கற்கலாம்படி உள்ளதும்; ஆயிரம் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையால் கூறலாம்படி உள்ளதும்; திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற உயர்நலம் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (10-10-11) - உயர்ந்தே - என்று முடியும்வரை தொடக்கம், நடு, இறுதி என்றுள்ள அனைத்து இடங்களிலும் பகவானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் குறித்தும், சேதந அசேதந ஸ்வரூபங்கள் குறித்தும், சேதநர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குவதற்கான காரணங்கள் குறித்தும், அத்தகைய ஸம்ஸாரம் என்பது நீங்குவதற்கு உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் குறித்த ஞானத்தையும், உலகம் அனைத்திற்கும் காரணம் ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று உறுதியுடன் உரைத்தும், அவனுடைய எல்லையற்ற திருக்கல்யாண குணத்தையும், அவன் ஆதிசேஷன் - கருடன் - விஷ்வக்ஸேநர் உள்ளிட்ட நித்யஸூரிகளுடன் சேர்ந்து நிற்பதையும், தாம் அனுபவித்ததை அனைவரும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதால் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றித் தன்னிடம் வெளிப்படும் கருணை காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில்

உள்ளவர்களுக்கு உபதேசித்ததையும், தனது விருப்பம் முழுவதும் தீரும்படியாக அவனை அடைந்தவிதத்தையும் மிகவும் விளக்கமாக உணர்த்துவதும்; தன்னில் பொதிந்துள்ள ஆழ்பொருள் அனைத்தையும் மிகவும் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் உணர்த்துவதும்; அதன் காரணமாக மிகவும் எளிமையானதும்; நாதமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி தனியன் - பக்தாம்ருதம் - அடியார்களுக்கு அமிர்தமாக - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுது உண்ணச் சொன்மாலைகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னை அனுபவிப்பவர்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பமாகவும்; பெருமாள் திருமொழி (1-11) - நடைவிளங்கு தமிழ் - என்பதற்கு ஏற்றபடி தமிழ்மொழியில் உள்ளதும் ஆகிய திருவாய்மொழி என்பதான ப்ரபந்த வடிவில். (செய்தற்கு) வெளிப்படுத்தும்படியாக. அதாவது திருவாய்மொழியை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே.

வ்யாக்யானம் - (உலகில்) “அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய: ஆவிரிஞ்சாதி மங்களம்” என்றும், “இருள்தருமா ஞாலம்” என்றும், “கர்ப்ப ஜந்மாத்யவஸ்த்தாஸு துக்கமத்யந்ததுஸ்ஸஹம் ந கிஞ்சித் கணயன் நித்யம் சராமீந்த்ரிய கோசர:” என்றுஞ் சொல்லப்படுகிற இந்த லீலாவிபூதியிலே. (வருஞ்சடகோபனை) “வரும்” என்ற வர்த்தமாந நிர்ந்தேசத்துக்கு, அவருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் ஸமஸ்த திவ்ய தேசங்களிலும், ஸமஸ்த ப்ரபந்த ஜநங்களுடைய திருமாளிகையிலும், நவம் நவமாய்க் கொண்டு ஆராத்யமாகையும், அவருடைய திவ்யஸூக்திகள் இந்த லோகத்திலே இவ்வளவும் இன்னுமுள்ள காலத்திலும் நடையாடிப் போருகையும் பொருளாகக் கடவது; இப்படியவதரித்தருளின. (சடகோபனை) சடராவார் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகள். அவர்களைக் குறித்து “ஒரு நாயகத்திலும்”, “நண்ணாதார் முறுவலிலும்” பருஷம் பண்ணினவனை. பாஹ்ய குத்ர்ஷ்டிகளாகிற சடர்க்கு ப்ரதிபரரானாரை யென்னுதல். இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாரை.

விளக்கம் - (உலகில்) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-77) - அசுத்தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய: - நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் அனைவரும் கர்மத்தின் காரணமாகப் பிறந்தவர்கள் என்பதால் அசுத்தர்களே ஆவர் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-6-1) - இருள் தரு மா ஞாலம் - என்றும், கர்ப்ப

ஜந்மாத்யவஸ்த்தாஸு துக்கம் அத்யந்த துஸ்ஸஹம் ந கிஞ்சித் கணயன் நித்யம் சராமீந்த்ரிய கோசர: - கர்ப்பம் புகுவதில் தொடங்கி எப்போதும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்து, ஒரு நொடியும் கூட விடாமல் இந்த்ரியங்களால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு - என்றும் கூறப்படுகிற இந்த உலகத்தில். (வருஞ்சடகோபனை) - “வரும்” என்று நிகழ்காலம் கூறியது காண்க. இது ஏன்? நம்மாழ்வாருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும், அனைத்து ப்ரபந்நர்களின் வீடுகளிலும், ஒவ்வொரு நாளும் புதிதுபுதிதாக அமைக்கப்பட்டு ஆராதனை செய்யப்படுவதாலும், அவருடைய திவ்யப்ரபந்தங்கள் இன்றளவும் இந்த உலகில் இருப்பதாலும், இனி வரவுள்ள காலங்களிலும் இருக்கும் என்பதாலும் நிகழ்காலத்தில் அருளிச்செய்தார். இப்படியாக அவதரித்தருளிய. (சடகோபனை) - “சடர்” என்றால் தங்களைக் குறித்தும், ஸ்வரூபம் குறித்தும் ஞானம் அற்ற ஸம்ஸாரிகள். அப்படிப்பட்டவர்கள் குறித்து திருவாய்மொழி (4-1-1) - ஒரு நாயகமாய் - ஐச்வர்யமும் ஆத்ம அனுபவமும் தாழ்ந்தது, பகவத் அனுபவமே உயர்ந்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (4-9-1) - நண்ணாதார் முறுவலிப்ப - ஆகிய இரண்டிலும் கடுமையாக உரைத்தவரை. வேதத்தைச் சரிவர அறியாமல் விரோதமாகக் காண்பவர்களுக்கு விரோதமாக உள்ளவரை. இப்படிப்பட்ட நம்மாழ்வாரை.

வ்யாக்யானம் - (சிந்தையுள்ளே) தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே. (பெய்தற்கு) தமக்கு பரதேவதையாய் ஆராத்யராயிருக்கும்படி வைக்கைக்கு. (இசையும்) உபயுக்தமான ப்ரபாவத்தையுடைய. “மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே தேவுமற்றறியேன்” என்றும், “மிக்க வேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடியென்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்” என்றுமிறே இவர் தாமருளிச் செய்யும்படி. (பெரியவர்) “உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்ட ன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலே சொல்லுகிறபடியே, “யஸ்மாத் தது தேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:; அர்ச்சநீய ஸ்வவந்த்யஸ்ச” இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்ட சரமபர்வ நிஷ்டராயும் தத்ப்ரவர்த்ததகராயு மிருக்கையாகிற மஹாப்ரபாவத்தை யுடையவ

ராகையாலே ஸர்வாதிகரான ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாருடைய. (சீரை) “மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர் ஏறு எங்கள் வாழ்வாம் என்றேத்தும் மதுரகவியார் எம்மை ஆள்வார் அவரே அரண்” என்றும், “பாருலகில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும் உற்றது எமக்கென்று நெஞ்சே ஓர்” என்றும் இப்படி சலாகிக்கப்பட்ட கல்யாணகுணங்களை.

விளக்கம் - (சிந்தையுள்ளே) - தனது திருவுள்ளத்தில். (பெய்தற்கு) - தனக்கு மிகவும் உயர்ந்த தெய்வமாகவும் ஆரதனை செய்யும்படியும் வைப்பதற்கு. (இசையும்) - தேவையான ப்ரபாவம் நிறைந்த. கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பில் - மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே தேவுமற்றறியேன் - என்றும், மிக்க வேதியர் வேதத்தி னுட்பொருள் நிற்கப்பாடி யென்னெஞ்சள் நிறுத்தினான் - என்றும் இம்மதுரகவி ஆழ்வார் தானே அருளிச்செய்தது போன்று. (பெரியவர்) - ஸ்ரீவசனபூஷணம் (408, 409) - உண்டபோதொரு வார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப் பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண்ட ன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது; அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக் கடவோம் - இதற்கான விளக்கத்தை அடியேனுடைய இணையதளத்தில் உள்ள ஸ்ரீவசனபூஷண எளியநடையில் (பகுதி 6) காண்க - என்பதற்கு ஏற்றபடி, யஸ்மாத் தது தேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு: - பரம்பொருளையே உபதேசிப்பதால் குரு அதைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர் - என்பதான சாஸ்த்ரங்களில் கூறியது போன்று எல்லை நிலமான பாகவத கைங்கர்யத்தில் நிலைநிற்பராகவும், அப்படிப்பட்ட பாகவத கைங்கர்யமே உயர்ந்தது என்று உபதேசித்தபடி உள்ளதான உயர்ந்த ப்ரபாவம் கொண்டவராகவும் உள்ளதால் அனைத்து தகுதியும் நிறைந்த மதுரகவியாழ்வாருடைய. (சீரை) - கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு தனியன் - மாறன் சடகோபன் வண்குருகூர் ஏறு எங்கள் வாழ்வாம் என்றேத்தும் மதுரகவியார் எம்மை ஆள்வார் அவரே அரண் - நம்மாழ்வாரை அன்றி வேறு ஒன்றையும் அடைக்கலமாகக் கொள்ளாத மதுரகவியாழ்வாரே எங்களுக்கு கதியாவார் - என்றும், உபதேச ரத்தினமாலை (25) - பாருலகில் மற்றுள்ள ஆழ்வார்கள் வந்துதித்த நாள்களிலும் உற்றது எமக்கென்று நெஞ்சே ஓர் - அழகு பொருந்திய மதுரகவியாழ்வார் இந்த உலகத்தில் வந்து அவதரித்தருளின சித்திரை மாதத்தில் சித்திரை நசுஷத்திரமானது, பூமியில் மற்றவர்களாயுள்ள பதினோரு ஆழ்வார்கள்

அவதரித்த திருநகரத்திரங்களை காட்டிலும், நம் ஸ்வரூபத்துக்கு மிகவும் ஏற்றது என்று மனமே நீ நினைப்பாயாக - என்றும் போற்றப்பட்ட திருக்கல்யாண குணங்களை.

வ்யாக்யானம் - (உயிர்களெல்லாம்) வர்ணாச்ரம குணவர்த்தாத யுத்கர்ஷ்டாபகர்ஷ்ட விபாகமற ருசியுடையரான ஸகல ஸம்ஸாரிகளுடையவும். (உய்தற்கு) உஜ்ஜீவ நார்த்தமாக. இதொழிந்த உபாயங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவந ஹேதுக்களன்றென்றுகாணும் இந்த வழதனாருடைய திருவுள்ளத்திலோடுகிறது. (உதவும்) உபகரித்தருளும் எல்லாருக்கும் மோசேஷாபாயமான திருமந்தார்த்தத்தை யுபதேசிக்கும் வேளையிலே அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் ததீய பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்க வேணுமென்னும் மதுரகவியாழ்வாருடைய நிஷ்டையையே காணும் எம்பெருமானா ருபதேசிப்பது. (இராமாநுச னெம்முறு துணையே) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் எனக்கு திடமான துணை. துணை - ஸஹாயபூதர். உறு - த்ர்டம். இத்தால் - பரமபதத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்க்குமென்றபடி. அன்றிக்கே, பெரியவர் என்கிற பதத்துக்கு ஆழ்வாருடைய திருவடிகளைத் திருவுள்ளத்திலே நிறுத்திக் கொண்ட ஸ்வாமிகளெல்லாரும் என்றும் பொருளாகவுமாம்.

விளக்கம் - (உயிர்களெல்லாம்) - இந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இன்ன குணம் உள்ளவர்கள் என்று உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் ஆராயாமல், கைங்கர்யம் என்பதில் ஆசை உள்ள அனைத்து உயிர்களும். (உய்தற்கு) - கரை ஏறுவதற்காக. இப்படிப்பட்ட பாகவத கைங்கர்யம் என்பது அல்லாமல் மற்ற எந்த உபாயமும் கரை ஏற்றவல்லது அல்ல என்ற கருத்தே திருவரங்கத்தமுதனாரின் திருவுள்ளத்தில் உள்ளது. (உதவும்) - உதவுகின்ற. அனைவருக்கும் மோசஷம் கிட்டவைக்கும் உபாயமான திருமந்தார்த்தின் ஆழ்பொருளை உபதேசிக்கும்போது, அதன் அர்த்தங்கள் அனைத்தையும் ஸர்வேச்வரன் அளவில் நின்றுவிடாமல் பாகவதர்கள் முடிய எண்ணவேண்டும் என்பதான மதுரகவியாழ்வாருடைய சிந்தனை என்பதே எம்பெருமானார் உபதேசிப்பதாகும். (இராமாநுச னெம்முறு துணையே) - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே எனக்கு உறுதியான துணை ஆவார். இதன் மூலம் பரமபதத்தில் கொண்டு சேர்ப்பார் என்கிறார். அல்லது "பெரியவர்" என்னும்

பதத்திற்கு ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை எப்போதும் திருவுள்ளத்தில் நிறுத்தி வைத்துள்ள ஸ்வாமிகள் அனைவரும் என்று கொள்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்